

Να θυμάσαι
THE ATHENS SYNDROME

του Νίκου Γ. Ξυδάκη

Περιεχόμενα

<i>Ένα</i>	<i>3</i>
<i>Νάφε</i>	<i>5</i>
<i>AAA</i>	<i>7</i>
<i>Σκόρπια δύναμη</i>	<i>9</i>
<i>Σημεία</i>	<i>11</i>
<i>Η μυστική νύκτα της ψυχής</i>	<i>14</i>
<i>Ego dormio et cor meum vigilat</i>	<i>16</i>
<i>Να θυμάσαι</i>	<i>19</i>
<i>Η αγάπη είναι ο γνόφος</i>	<i>22</i>
<i>Γυναίκα-ελπίδα</i>	<i>25</i>

Ένα

Ασφάλισε τις πόρτες και κατηφόρισε την Κολοκοτρώνη. Η πόλη σιγόβραζε, ζέστη με υγρασία· κάθε απόγευμα έβρεχε για λίγο, απότομα, ύστερα οι υδρατμοί ανέβαιναν πνιγηροί. Περπατούσε αργά, οικονομούσε τις δυνάμεις του μες στον καύσωνα, τα λινά δεν είχαν κολλήσει πάνω του ακόμη, στη φούχτα του κάλυπτε ένα τσιγάρο, αυτή την ατέλειωτη ώρα πριν το δειλινό, σε αυτά τα μέρη, δεν περνούσε αστυνομικός, κάπνιζε με άνεση. Στα μικρομάγαζα και τα εργαστήρια μπαινόβγαινε ο κόσμος του κέντρου, Ασιάτες μικροτεχνίτες γενετιστές, τροποποιητές ινών, κατασκευαστές απομιμήσεων του περίφημου BioFibra, Αραβες σε γραφειάκια προορατικών ασκήσεων και μοντελοποιημένου μέλλοντος, Ανατολικοευρωπαίοι πωλητές νευροαμυντικών γκάτζετ.

Δεν αναγνωρίζω την πόλη που μεγάλωσα... Πού είναι οι έμποροι, οι ράφτες, οι ωρολογοποιοί, τα καφεκοπτεία, οι δαντέλες και τα υφάσματα, οι μαύροι στους πεζόδρομους, οι ένα εκατομμύριο ξένοι, οι Αλβανοί, οι Βαλκάνιοι μετανάστες, οι Καυκάσιοι; Παντού Ασιάτες, σκούροι Πάκισ, σιωπηλοί Ινδοί, αινιγματικοί Ινδοκινέζοι, ερμητικοί Αραβες, κινούνται σαν σκιές. Κι οι λευκοί; Δεν ξέρεις τι λευκοί είναι. Ευρωπαίοι; Τι Ευρωπαίοι; Ανατολικοί; Σλάβοι; Εβραίοι και Αραβες που μοιάζουν με Ευρωπαίους του Νότου; Ολοι ντυμένοι παλαβά, με απομιμήσεις BioFibra, μερικοί με ορίτζιναλ BioFibra, σαν βγαλμένοι από κινούμενα σχέδια παλιά, με αλλόκοτα κουρέματα, με γυάλινα βλέμματα, ψυχροί και απόμακροι, σιωπηλοί, ένα απέραντο ψυχικό προλεταριάτο.

Εδώ, περισσότερο από παντού, εδώ που σφύζει η πόλη, νιώθεις το υπόκωφο μίσος για τον κόσμο των πλούσιων προαστίων με τα απωθητικά φωτοπλέγματα και τους νευροπαραλυτικούς φράχτες, νιώθεις τον φλογερό φθόνο για τα λαμπερά mall του κέντρου με τις βιτρίνες BioFibra και τις αλαβάστρινες πωλήτριες, το μίσος για τους σιωπηλούς χαρτογιακάδες, για τα ημιπλούσια ημιπρονομιούχα στελέχη των χρηματοπιστωτικών οργανισμών, των ασφαλιστικών εταιρειών, των τραπεζών DNA, των τροποποιητικών

θεραπευτηρίων. Μίσος, φθόνος — και εγκαρτέρηση. Οι άνθρωποι μάθανε να περιμένουν. Ή να μην περιμένουν τίποτε, το ίδιο είναι. Περιμένουν να αποκτήσουν ένα καλό ρούχο BioFibra που θα τους χαρίζει ευεξία και αναγνωρισιμότητα, περιμένουν να αγοράσουν μια καλή αναγεννητική θεραπεία, να πάνε μεγάλες διακοπές στα νησιά. Περιμένουν, δεν ελπίζουν. Κι εν τω μεταξύ, καταναλώνουν γενετικά εμφυτεύματα, καταναλώνουν συναισθήματα χωρίς κόπο, χωρίς ρίσκο, χωρίς ανταμοιβή.

Από ένα ακαθόριστο μαγαζάκι με χλωμά LED στην είσοδο χυνόταν μουσική· έστησε αυτί: ακουγόταν σαν *Nick Cave* ή *Nine Inch Nails*, έσκυψε, άκουσε λόγια «*Stranger than kindness / You hold me so carelessly close / Tell me I'm dirty / Stranger than kindness...I am a stranger*», δεν ήταν λοιπόν το «*A Warm Place*» των NIN, ήταν το «*Stranger than kindness*». Ξεροκατάπιε, το στόμα του είχε στεγνώσει, ένιωθε σύννεφα να πλησιάζουν.

Νάφε

Η γυναίκα που πρόβαλε στο κατώφλι εξέπεμπε γοητεία και μελαγχολία. Και απειλή. Θα μπορούσε να ήταν αρκετά πάνω ή κάτω απ' τα σαράντα — ποιος μπορούσε να είναι σίγουρος, η μικροπροσθετική έκανε φτηνά θαύματα. Ο κύριος Σίμων Ζαμπέλιος; Νάντια Ρόζενμπεργκ, συστήθηκε βραχνά. Ήταν μελαχρινή, με σταράτο δέρμα, κοραλί κραγιόν, μύριζε παλιομοδίτικο, απρόσμενο Air du temps. Ή Ελπίδα Παλιεράκη, το ελληνικό μου, συνέχισε πιο σιγανά, καθώς περνούσε στο μαυσωλείο του Σίμωνα.

Οι μπομπίνες στο αρχαίο Renox κυλούσαν αργά κι έστελναν μουσική του 20ού αιώνα σε αόρατα ηχεία. Το γραφείο του Ζαμπέλιου ήταν εργαστήριο και νεκροταφείο· σε ράφια, εταζέρες και τραπέζια, συνυπήρχαν προφηφιακά λείψανα και σύγχρονες συσκευές, εργαλειομηχανές και γκάτζετ, χαρτιά, βιβλία, ζελατίνες, φιλμ, και πάνω απ' όλα εδέσποζε ένα τεράστιο οργανικό μόνιτορ, σβηστό. Πλάι στην πόρτα γυρνούσε χαμηλόφωνα ένα αυτόματο κουρδιστήρι με τρία ρολόγια πάνω του, ένα παράδοξο αεικίνητο μες στην ακίνητη σαβούρα.

Πάτησε stop στο μαγνητόφωνο και μισοκρύφτηκε πίσω από ένα σβησμένο Atari κι ένα ανοιχτό PowerBook Titanium. Η γυναίκα μιλούσε με ακρίβεια, αλλά κάπως ελλειπτικά, άφηνε μικρά αδιόρατα κενά. Είχε παντρευτεί τον πλούσιο Γερμανοεβραίο χερ Ρόζενμπεργκ στο Μοντεβιδέο, τώρα ήταν χήρα και κληρονόμος. Αναζητούσε τον γιο της, Ζοζέφ ή Ιωσήφ. Γιατί εδώ, στην Αθήνα; Είχε έρθει να σπουδάσει Μαθηματικά, Προορατικά Μαθηματικά, Προορατικό Λογισμό, ξέρετε, αυτά που είναι στη μόδα, και η Αθήνα έχει φημισμένο πανεπιστήμιο γι' αυτά... Πώς με βρήκατε; Ολοι μου μίλησαν για σας... Ολοι: ένα αδιόρατο κενό, μια αοριστία. Στο Μοντεβιδέο; Στιγμιαίος δισταγμός: Μα ναι, μάλλον όχι, εδώ κυρίως, έχω συγγενείς, φίλους, στην Ελλάδα. Δεν επέμεινε.

Τα χρήματα, ξέρετε, δεν είναι θέμα. Ασφαλώς.

Πότε επικοινωνήσατε τελευταία φορά; Πριν από τρεις μήνες. Ο Σίμων ψάρεψε μια vintage Pelikan 800 απ'το χάος του γραφείου του και σημείωνε ανόρεχτα σ' ένα κίτρινο τετράδιο· το voicereorder ηχογραρούσε ήδη.

Το παιδί είχε παράξενη συμπεριφορά τον τελευταίο καιρό, πάντα εσωστρεφής ήταν, μα ευγενικός και τρυφερός μαζί μου, τελευταία όμως μιλούσε βαρυστημένα, ήταν αφηρημένος, ξεχνούσε, χανόταν στη μέση της κουβέντας. Κατάπτε δύσκολα και απίθωσε μια φωτογραφία κι ένα memory chip στη στοίβα του γραφείου. Αντίκρισε έναν μετέφηβο, με στιλπνά μαλλιά και σκοτεινά μάτια σαν της μάνας του, αραιό γενάκι, φορούσε μια πανάκριβη μπλούζα BioFibra εκρού ξεχειλωμένη, στο φόντο κάτι σαν ρεστωράν με τζαμαρίες, χαμογελούσε αγνά στην κάμερα.

Αυτή είναι η πιο πρόσφατη, πριν από έξι μήνες μου την έστειλε με το camphone. Στο memory έχω κι άλλες, παλιότερες. Ναι, ρώτησα παντού, στο σπίτι του, συμφοιτητές, δεν ξέρουν τίποτε, χάθηκε... Οχι, δεν πρόσεξαν κάτι περίεργο. Είναι λιγομίλητος, κλειστός, απομονώνεται... Ναι, ασφαλώς έπαιζε παιχνίδια με γενετικά εμφυτεύματα, ποιος δεν παίζει; Δεν ξέρω, θα μπορούσα να πω ότι είναι εθισμένος στα εμφυτεύματα, μα ποιος δεν είναι; Μα τι σημασία έχει αυτό, εγώ σας λέω, χάθηκε. Χάθηκε.

AAA

Τον τελευταίο καιρό είχαν πολλαπλασιαστεί οι εξαφανίσεις. Αρκετοί βρέθηκαν, μερικούς βρήκε κι ο ίδιος. Τίποτε σπουδαίο φαινομενικά, τους βρίσκουν σώους, στις παρυφές του ιστορικού κέντρου, σε μικροσκοπικές αυτόνομες ζώνες απόκληρων, φωλιασμένους σε αχούρια με το εμφύτευμα στον αμφιβληστροειδή, αδυνατισμένους και άπλυτους. Ζουν τον κόσμο των εμφυτευμάτων. Και δεν θυμούνται τι τους συνέβη. Θυμούνται τη δουλειά τους, το σπίτι τους, μα είναι βουτηγμένοι στην απάθεια. Μιλάνε τυπικά στους συγγενείς και τις γυναίκες τους, είναι αδιάβροχοι, ουδέτεροι σε όλα. Σαν να γυρνάνε από άλλη διάσταση. Σε έναν γνωστό του δημοσιογράφο ο Ζαμπέλιος ονόμασε αυτό το φαινόμενο Σύνδρομο AAA, Σύνδρομο Αμνησίας Αισθημάτων Αθήνα, περισσότερο για να παραδοξολογήσει και να ακουστεί σαν επιστήμονας. Η εφημερίδα το πρόβαλε με δραματική σοβαροφάνεια, και όλα τα δίκτυα το αναπαρήγαγαν έτσι ή αλλιώς: Σύνδρομο AAA, ή Athens Syndrome.

Γιατί όμως εδώ, στην Αθήνα; Ο Σίμων ένωσε την κούραση να τον πλημμυρίζει. Ένωσε τα χρόνια του, παρά τις βελτιώσεις και τα προσθέματα. Βαθιά μέσα, τα κύτταρα ακούγανε το δικό τους ρολόι, μηχανικό, vintage, σαν τα Omega Constellation και τα Zenith El Primero που είχε στις συλλογές του. Κι αυτή η γυναίκα... Τον ξεβόλευε. Σχεδόν τον αναστάτωνε. Το υγρό της βλέμμα, η βραχνάδα που πύκνωνε όταν μιλούσε για το παιδί της... Ακτινοβολούσε συναίσθημα — του 'φερνε δυσφορία, τον έκανε να νιώθει τρωτός. Είχε καταστείλει τα συναισθήματά του από καιρό, χωρίς να προσφύγει σε εμφυτεύματα, τροποποιητικές αγωγές και απεξάρτηση σε προσομοιωτές. Απεχθανόταν τα καινούργια παιχνίδια, τα μοντέρνα τροποποιημένα ρούχα, την αγοραστή ευφορία· ήταν παραδοσιακός, μάλλον αρχαϊκός: φτιαχνόταν με ασκήσεις προορατικών μαθηματικών, ψυχεδελική μουσική του 20ού αιώνα, υδροπονική μαριχουάνα και ψυχοδηλωτικά παλαιού τύπου, όταν τα 'βρισκε, ντυνόταν με κοστούμια και πουκάμισα ραμμένα σε αρχαϊκούς τεχνίτες σαν κι

αυτόν, έγγραφε με πέννες και παλιά QWERTY πληκτρολόγια, διάβαζε στωικούς και Πλωτίνο. Είμαι παλαιός Έλληνας, σκέφτηκε. Δηλαδή, και τι πα' να πει Έλληνας εδώ, τώρα, στην Αθήνα;

Το υγρό της βλέμμα τον διέκοψε. Τον κοιτούσε βαθιά, σαν να ακολουθούσε τις σκέψεις του. Του έσφιξε το χέρι: Σας έχω εμπιστοσύνη! Θα μου τον βρείτε! Το άγγιγμά της τον ανατρίχιασε· αυτή η γυναίκα τού ξυπνούσε κάτι παλιό, ένα πνιγμένο ποτάμι. Σαν να την είχε ξαναδεί· την είχε ζήσει σε όνειρο μακρύ.

Σκόρπια δύναμη

Στο κιτρινισμένο κτίριο γραφείων στην Πραξιτέλους, ο Τζούλιο ξετρυπώνει από συρτάρια και φοριαμούς παλιές ελβετικές ποπλίνες. Ανάβει φώτα, τα μάτια του λάμπουν καθώς τις χαϊδεύει: Πιάσε αυτό το Allumo, Σίμων, νιώσε φινίρισμα, Σιμάκι παιδί μου, νά, και τούτο το ριγέ, και το σιελ, και το εκρού, δεν υπάρχουν τέτοια, κανείς δεν έχει, το 2009 έφτασαν εδώ! Ο Ρωμανιώτης Εβραίος σηκώνει το πρόσωπό του από τις ποπλίνες, κατεβάζει τα μεγεθυντικά γυαλιά, οι ηπατικές κηλίδες και το άσπρο γενάκι τον δείχνουν πολύ γέρο, ακαθόριστο· η βελτιωτική αγωγή του άρχισε όταν ήταν ήδη πολύ γέρος.

Πώς βρέθηκε αυτό το βιβλίο στο κτίριό σου, γέρο Τζούλιο; Του βάζει κάτω απ'τη μύτη το παμπάλαιο βιβλίο. Τι 'ναι αυτό, παιδάκι μου; Παλαιό, πολύ παλαιό... Τι γράφει, να δω... Η Σκό-ρπια Δύ-να-μη... Σκόρπια Δύναμη; Τέτοια μαζεύεις μόνο εσύ, Σίμων παιδί μου.

Δεν είναι δικό μου, δεν ήταν, εννοώ, το βρήκα στο κλιμακοστάσιο, ποιος τ' άφησε; Πού να ξέρω, παιδάκι μου; Τόσος κόσμος μπεινοβγαίνει, γυρολόγοι, ταξιδευτές, παλιατζήδες, πού να ξέρω; Ο γέρο Τζούλιο αποσύρεται από το φως, η φωνή του σβήνει, σκύβει στους φοριαμούς του. Δεν θέλει να πει τίποτε άλλο. Να σου κόψω ένα πουκαμισο από τη σιελ πολίνα, Σιμάκι; Με γυριστή μανσέτα.

"Η σκόρπια δύναμη". Ο Σίμων το θυμόταν από την παλιά του ζωή, στον 20ό αιώνα. Το ξεφύλλιζε τις τελευταίες νύχτες, και περιπλανιόταν μαζί του στην

πόλη όπως τότε· κάτω στον πρώην σταθμό Λαρίσης, το ξενοδοχείον Στ' Αστρα, στη Ναυάρχου Νικοδήμου το ξενοδοχείον Καρυάτιδες· τα 'χε εξερευνήσει όλα, είχε ψάσει τους τοίχους και τα πλακάκια, τα τριμμένα υφάσματα των επίπλων, τους πορσελάνινους νιπτήρες, τα πόμολα.

Μα πώς βρέθηκε στου Τζούλιο η Σκόρπια Δύναμη; Τι ήξερε ο γέρο-Εβραίος; Ποιος την είχε αφήσει εκεί, απιθωμένη τακτικά στα σκαλιά; Ποιος ήξερε τη Σκόρπια Δύναμη; Το κιτρινωμένο βιβλιαράκι με την αινιγματική γυναίκα στο εξώφυλλο γυρνούσε στη σκέψη και στον ύπνο του μαζί με άλλα κομματάκια, άλλα σημάδια, τα σημάδια πύκνωναν τελευταία, παντού σημάδια, στις αγγελίες των free φυλλάδων, στα γκράφιτι των τοίχων, σε φέιγ βολάν, σε ληγμένα περιοδικά και city guides που έβρισκε στα σκονισμένα σαλονάκια των ραφτάδων του. Ποιος άφηγε αυτά τα σημάδια; Οι ραφτάδες δεν ήξεραν τίποτε ή δεν του 'λεγαν, του 'λεγαν μισόλογα: κάποιος θα πέρασε και θα τ' αφήσε, περνάνε πολλοί τώρα για μεταποιήσεις BioFibra από δεύτερο χέρι, κι όλοι προβληματικοί είναι, μα πληρώνουν, κι αυτο το BioFibra προβληματικό... Τι θέλανε να πούνε, τι;

Σημεία

Εφαγνε για σημάδια. Φαινόταν να χαζεύει, να μη συγκεντρώνει το βλέμμα του πουθενά, αλλά παρατηρούσε, σάρωνε την πόλη που γνώριζε βαθιά, τη φυλλομετρούσε, αναγνώριζε σημάδια, αξιολογούσε, έβαζε σελιδοδείχτες. Ήξερε κάθε κτίριο, κάθε σκοτεινό διάδρομο, κάθε στοά και αδιέξοδο.

Σε αυτό το κρυμμένο αίθριο, κάτω απ' τη σκάλα, ένα σταφιδιασμένο γραΐδιο φτιάχνει πραγματική σοκολάτα, αν πας μιλημένος. Περνάς στον ακάλυπτο και τη ρουφάς καυτή, εν σιωπή, κοιτώντας ψηλά τον ουρανό μέσα από τα συρματοπλέγματα. Καπνίζεις. Η γριά κρατάει τσίλιες.

Αυτές οι γειτονιές ήταν η σπηλιά του, εδώ έβρισκε τους παλαιοπώλες, τους κρυμμένους ράφτες, τους παράνομους υφασματέμπρους, εδώ συρρέουν παλαιά αντικείμενα για παρελθοντολάγνους συλλέκτες, εδώ κυκλοφορούν ασύνδετες πληροφορίες και άχρηστες γνώσεις, σκόρπια κομμάτια, παλιόχαρτα, τάματα, στομωμένες σφραγίδες, καπνισμένες αφίσες. Μα η δουλειά του, η ζωή του όλη, είναι η συλλογή άχρηστων γνώσεων· να περιπλανιέται και να μαζεύει υλικό, να αναγνωρίζει σημάδια εκεί που δεν τα βλέπει κανείς. Και να συνθέτει τα θραύσματα σε εφήμερες κατασκευές, πειστικές για ένα χρονικό διάστημα, όσο για να τις πουλήσει σε όποιον τις χρειάζεται. Μοντάρω κοινότοπες λεπτομέρειες σε ετοιμόρροπα αφηγήματα — είχε γράψει ειρωνικά σ' ένα βιογραφικό του, για ένα περιοδικό ιστορίας του προορατικού λογισμού. Το μέλλον βρίσκεται όλο γύρω μας. Και πίσω.

Ο Ισάακ χάιδεψε το τελευταίο El Primero και το 'φερε κάτω από τη λούπα του. Πού τη βρήκες, Σίμωνα, αυτή την καλλονή; ψιθύρισε ο ζαρωμένος ωρολογοποιός. Αφησέ το να το ελέγξω, αλλά σου λέω, είναι κούκλα, θα χτυπάει στους 36.000 παλμούς και τον επόμενο αιώνα.

Στο διάδρομο βρήκα ένα βιβλίο, Ισαάκ, δικό σου είναι; Τι βιβλίο; Ο τεχνίτης δεν σήκωνε το βλέμμα του απ' το ρολόι. Τι λες, Σίμωνα, δεν ξέρω για τι μου μιλάς, άσε με τώρα και πέρνα μεθαύριο, σβήσε το φως στο διάδρομο καθώς φεύγεις.

Στο διάδρομο του Ισαάκ, στην οδό Λέκκα, άλλο ένα σημάδι: Το Μέντιουμ, ένα ξεχασμένο βιβλίο του 20ού αιώνα, με μια γυναίκα που συναντάει ένα μέντιουμ, και ανακαλύπτει ότι μέντιουμ είναι και η ίδια — κάτι τέτοιο, δεν θυμόταν καλά, αλλά τότε το βιβλίο του είχε ανοίξει τα μάτια, τον είχε στείλει στην πλατεία Βάθης και στον Κολωνό να εξερευνά υγρές πολυκατοικίες. Πώς βρέθηκε το Μέντιουμ τώρα, έναν αιώνα μετά, στην οδό Λέκκα των προσρατικών; Ελάχιστοι ξέρουν αυτά τα βιβλία, και κανένας δεν μπορεί να δει τα σημάδια μέσα τους.

Στην οδό Χρυσοσπηλαιωτίσσης ήταν σκοτεινά, και γλυκά. Στα νώτα του αρχαίου ναού ρακοςυλλέκτες με φωσφορίζουσες ζακέτες μάζευαν απομεινάρια λατρείας. Κοίταξε ψηλά· στον 6ο όροφο μια ωχρή ανταύγεια, η φωλιά του ράφτη γερο-Σεραφείμ, του μεγάλου τεχνίτη.

Τι γυρεύεις, βρε Σίμο, τι γυρεύεις; Πάντα γυρεύω, ε; Ο γέρος άφησε το καναβάτσο που έκοβε, και τραβήχτηκε στη σκιά: Να σου φτιάξω έναν σκέτο που καβούρντισα το απομεσήμερο; Τι μου 'χεις φέρει Σίμο, τίποτε; Ελα, έχω δυο κομμάτια για κοστούμι, κάτω απ' τον πάγκο, ένα κασμίρι Μογγολίας Loro Piana, αυθεντικό, το φέρανε από την Νάπολη κοντραμπατζήδες Σικελοί, θα 'ναι και ογδόντα χρόνων, αφρός Σίμο, κι ένα εγγλέζικο 150άρι Holland and Sherry, τέτοιο μπλε, της νύχτας... Για σένα είναι αυτά.

Χάιδευε τα υφάσματα ανάμεσα στα δάχτυλά του. Σεραφείμ, από καιρό ακούω για έναν παλαιό ράφτη, τον Μαΐστορα Γαβριήλ, από την Πόλη, ήξερε όλα τα υφάσματα, κοντά του έμαθαν όλοι οι τελευταίοι ράφτες, ήξερε κι άλλα πράγματα, διάβαζε τους ανθρώπους, λένε πολλά...

Α, λένε πολλά... Μα πόσοι ξέρουν τον Μαΐστορα; Ο Σεραφείμ βγήκε από τη σκιά με δυο φλιτζανάκια αχνιστό καφέ. Ποιος τον είδε τελευταία φορά; Ποιος άκουσε τα μαθήματά του; Ποιος κατάλαβε αυτά που βλέπει; Αφησε τα φλιτζανάκια στον πάγκο και πήρε ανάσα. Ακου, μ' έχεις ξαναρωτήσει, άκου λοιπόν, ό,τι ξέρω το 'μαθα απ' αυτόν, ο Μαΐστορας τα ξέρει όλα, τέχνη και ανθρώπους και βιβλία, ξέρει τις καρδιές που χτυπάνε κάτω από το ρούχο, τα σημάδια και τις ευλογίες, τις κατάρες... Η φωνή έσβηγε σιγά σιγά, είχε αποσυρθεί πάλι στη σκιά. Μη με ρωτάς πότε και πού, θα τονε βρεις όταν θελήσει ο ίδιος, θα δεις, κι εγώ τότε θα σε βοηθήσω. Άσε με τώρα. Πιες τον καφέ σου.

Η μυστική νύκτα της ψυχής

Η νύχτα ήταν διαυγής. Ήταν νωρίς ακόμη, τα πόδια του τον πήγαιναν στις δυτικές συνοικίες. Τα πλήθη αναδεύονταν γύρω από βιτρίνες και φωτεινές μπούκες, τρύπωναν σε στοές, εργατικοί που σχολούσαν, χασόμερηδες που δεν δούλευαν ποτέ, γυρολόγοι, ζητιάνοι, λαθρέμποροι φτηνών προσθεμάτων, ντίλερ εμφυτευμάτων, κούριερ. Ο Ζαμπέλιος έπιασε τη Λιοσίων και κατέβαινε, ακολουθούσε ένα φωτεινό ποτάμι, Πλατεία Θυμάτων —πρώην Αττικής—, Σεπόλια, Λόφος Σκουζέ, κατοικίες με μεταλλικούς φράκτες, Κολωνός, Λένορμαν. Στο κόμβο του monorail θυμήθηκε ότι εκεί ήταν το ξενοδοχείο Τ' Αστρα που έγραφε η Σκόρπια Δύναμη. Κατάλαβε γιατί είχε έρθει ως εδώ. Απέναντι κι από πάνω του υψωνόταν το Novostar Hotel, ένας νεογοτθικός κύλινδρος με φωτεινό καταρράκτη τ' όνομά του στην κορυφή. Κατάπιασε δύο purple haze.

Την κυρία Ρόζενμπεργκ... Ζαμπέλιος. Η χώρος υποδοχής ήταν ακόμη πιο επιβλητικός και δυσοίωνος, με επιδαπέδιους εστιακούς φωτισμούς και art deco έπιπλα, πορφυρά βελούδα και δέρμα, σε ένα lounge μακριά ακουγόταν ένα πιάνο. Ο χρόνος είχε παγώσει, άκουγε μόνο το Zenith κάτω από το μανίκι του. Η κυρία σάς περιμένει στο 1056 σε δεκαπέντε λεπτά, σερ, του είπε ο Ευρασιάτης υπάλληλος με το σιδερωμένο BioFibra ζακέτο.

Τράβηξε προς το πιάνο, παρήγγειλε ένα Wild Turkey, το ήπιε με ένα purple haze, πήρε και δεύτερο. Μια Ινδοκινεζοευρωπαϊά μιγάδα καλλονή, ένα ανδρόγυνο, έλεγε ένα παλιό τραγούδι: *She'll come, she'll go. She'll lay belief on you / Skin sweet with musky oil / The lady from another grinning soul...*

Ρίγησε. Το ανδρόγυνο είχε στραφεί και τον κοιτούσε, λικνιζόταν και ψιθύριζε με βαρύτονη φωνή: *And when the clothes are strewn don't be afraid of the room / Touch the fullness of her breast. Feel the love of her caress...* Του έφυγε το αίμα απ' το κεφάλι.

Δεν σε περίμενα... Ο ενικός τον διαπέρασε σαν ρεύμα. Φορούσε σμαραγδί φόρεμα, ταφτάς με θροϊσματα, με ανταύγειες στη μισοσκότεινη σουίτα. Ψάχνω— Το ξέρω, ψάχνεις.

Γιατί εμένα; Είσαι ανεξάρτητος.

Είμαι μόνος.

Τα πόδια του έγιναν τηλεσκοπικά, βυθίστηκε στο χαλί.

Περιπλανήθηκε στους μισοφωτισμένους διαδρόμους, βούλιαζε στα παχιά χαλιά, τα purple haze σφυροκοπούσαν σε κάθε αρτηρία, σε κάθε γωνία, σε κάθε lounge έβλεπε μια δακρυσμένη γυναίκα, χλωμή, λευκή, με μπλε μαλλιά, μπλε δάκρυα, ήταν η Femme Pilege, κι αυτός ήταν ο άδειος Νικοπόλ, μονάχος, ένα άδειο σαρκίο, με αποδιωγμένη αγάπη, με στραγγισμένα αισθήματα.

Στο μεγάλο σαλόνι το ανδρόγυνο συνέχιζε: *She will be your living end... She will be your living end... She will be your living end...*

Κατάπιε ένα τελευταίο χάπι κι ένωσε φωτιά να κυλάει στα μάγουλα του. *Flow my tears, the policeman said* — μια ανάμνηση μες στην πτώση... Πλατεία Καρύτση, είπε στο ταξί.

Ego dormio et cor meum vigilat

Ο ήλιος έσκαβε τη σαβούρα στο στούντιο της πλατείας Καρύτση, ανακάτευε ρολόγια και πένες, απομεινάρια, λείψανα, κορόιδευε το μνημονικό εικονοστάσι του Σίμωνα Ζαμπέλιου.

Η μέρα ήταν αφιερωμένη στον νεαρό Ρόζενμπεργκ. Είχε πρόσβαση στο αρχείο του μικρού σπουδαστή Προορατικών Μαθηματικών, στις εργασίες και στις έρευνες του. Μελετούσε πυθαγόρειους, νεοπλατωνικούς, μυστικούς· το υλικό του ήταν ένα τεράστιο συμπίλημα: σώρευε παραθέματα και τα μοντάριζε παράδοξα, φαινομενικά χωρίς σχέδιο, ανάμεσά τους κολλούσε μουσικές, κομμάτια παλιού industrial, ρομαντικούς λυγμούς, αρχαϊκές Stratocaster, βουβά βίντεο, και ξανά παραθέματα αρχαία ελληνικά, μεσαιωνικά, Συναξαριστή και ονειροκρισίες.

Εκλεισε τα μάτια του, έπειτα τα άνοιξε, τα κράτησε μισόκλειστα, κοιτούσε το αρχείο χωρίς να διαβάζει, το κοιτούσε να κυλάει στην οθόνη, να κυλάει, να ακούει. Κάπνιζε. Βράδιαζε.

Ο μικρός συνέθετε μια φούγκα. Μοτίβα επανερχόντουσαν, αναπτύσσονταν, αποσύρονταν, και πάλι έσκαγαν σαν κύματα· κράτησε τα μάτια κλειστά κι άκουγε έναν επαναλαμβανόμενο παφλασμό, τα κείμενα να ξεδιπλώνονται και να σπάνε στα επιμέρους, λέξεις να ξεβάφουν μες στις μουσικές, ψίθυρους βίντεο να συρράπτουν και να επικολλούν. Ήταν ένα τεράστιο πλεχτό χωρίς τέλος, ένα ύφασμα χωρίς αρχή και τέλος, μια απέραντη μέση. Ροή:

Οι άγιοι Γαλακτίων και Επιστήμη ξίφει τελειούνται. Νέος αρχιγένης. — Διονύσιος εκ Φουρνά

Archangel/Burial

Παν εφήμερον, και το μνημονεύον και το μνημονευόμενον. — Μάρκος Αυρήλιος

Out of the past/Jacques Tournier

Η σιωπή εστί μυστήριον του καινού αιώνος — Ισαάκ ο Σύρος

A warm place/Nine Inch Nails, Stranger than kindness/Nick Cave

Και τους καθεύδοντας, οίμαι, ο Ηράκλειτος εργάτας είναι λέγει και συνεργούς των εν τω κόσμω γιγνομένων - Μάρκος Αυρήλιος

Burn my shadow/UNKLE, NWO/Ministry

Νάφε και μέμνασο απιστείν — Ψευδεπίχαρμος

Wire shock/Bian Eno

Ου γαρ εστί κρυπτόν ο ου φανερόν γενήσεται ουδέ απόκρυφον ο ου γνωσθήσεται και εις φανερόν έλθη — Ιησούς

Man with a movie camera/Dziga Vertov, Spinner/Jah Wobble

Άφοβον ο θεός, ανύποπτον ο θάνατος· και ταγαθόν μεν εύκτητον, το δε δεινόν ευκαρτέρητον. — Φιλόδημος

Touch of evil/Orson Wells, I will (No man's land)/Radiohead

Και τότε και αυτών απολύεται τών όρωμένων και τών όρώντων και εις τον γνώφον της άγνωσίας εισδύνει τον όντως μυστικόν, καθ' όν απομύει πάσας τās γνωστικās αντιλήψεις, και έν τῷ πάμπαν αναφεί και άοράτῳ γίνεται, πās ών του πάντων επέκεινα και ουδενός, ούτε έαυτου ούτε έτέρου, τῷ παντελῳ δέ άγνώστῳ τῇ πάσης γνώσεως άνενεργησία κατά τὸ κρεϊττον ένούμενος και τῷ μηδέν γνώσκειν ύπερ νοῦν γνώσκων. — Ψευδο-Διονύσιος

Turn to red/Killing Joke

*Εν τούτω γαρ η αληθής εστιν είδησις του ζητουμένου και εν τούτω το
ιδείν εν τω μη ιδείν, ότι υπέρκειται πάσης ειδήσεως το ζητούμενον, οίον
τινι γνόφω τη ακαταληψία πανταχόθεν διειλημμένον — Γρηγόριος
Νύσσης*

Mirror/Andrei Tarkovsky, Wild is the wind/Jeff Buckley

Να θυμάσαι

Ο ήλιος πρόβαλε πάνω από τον χρυσωμένο τρούλο του Αγίου Γεωργίου. Και σκόρπισε τα ημιτελή όνειρα του Σίμωνα, καταδύσεις σε μισοσβησμένες μνήμες, πτήσεις ευδαιμονίας, καταδιώξεις άγχους, ένα νήπιο που περπατάει γυμνό, πλημμυρισμένα κανάλια σε οκτωβριανή Βενετία, το λευκό στήθος της μητέρας, βροχερή πόλη, νησιά φουρτουνιασμένα.

Ηπια ένα διπλό ristretto και κάπνισε στο μπαλκόνι με μισόκλειστα μάτια. Διάλεξε ένα κοστούμι καφέ, μαλλί και κασμίρ, θαλασσί πουκάμισο, πλεχτή μπλε γραβάτα.

Διέσχισε τα Εξάρχεια, σλάλομ στα σταροχώραφα του Βαν Γκογκ. Ελίχθηκε ανάμεσα σε βαριεστημένους γκράφικερ, γλύπτες πολυμερών και νυσταγμένους περφόμερ, οσμίστηκε τζούρες φρέσκου καφέ και μεταλλαγμένης μαριχουάνας, στάθηκε σ' ένα παλαιοβιβλιοπωλείο, σκάλισε αφηρημένα παλιά περιοδικά των αρχών του 21ου αιώνα, αγόρασε ένα music card με ambient του 2000.

Κατηφόρισε τη λεωφόρο Ασφάλειας, πρώην Αλεξάνδρας, ένα νωχελικό βουλεβάρτο, στις πρασιές, κάτω από τον διάδρομο του monorail, λιαζόντουσαν Πάκισ και ράστα με κατοπτρικά γυαλιά. Το theme park "Pedion Areos" ήταν κλειστό ακόμη, τα συνεργεία καθαρισμού μάζευαν τις μάνικες πεπιεσμένου άερα, τα πάρκινγκ περιέμεναν τα σχολικά οχήματα.

Στο 112 της Πατησίων είπε στο θυρόφωνο: Ερχομαι από τον κύριο Σεραφείμ, ναι, τον ράφτη, Σίμων τ' όνομά μου...

Στον 12ο όροφο το γραφείο 1212 δεν είχε κανένα διακριτικό στην πόρτα εκτός από μια ξεφτισμένη χρυσαφένια καμπανούλα. Ήταν μισάνοιχτα. Περάστε!

Η κυρία Ντίνα έκανε αόρατες κουμπότρυπες για τους μοντέρνους πελάτες, και τέλειες συμβατικές για τους παλαιϊκούς παράνομους ράφτες. Και αόρατα μανταρίσματα για τα ακριβά Biofibra. Η ηλικία είχε σταματήσει πάνω της στα

πενήντα, ήταν επιβλητική με πλούσιο στήθος, λεπτή μέση και χυμώδεις γοφούς, μια Σοφία Λόρεν με σκιές, κάπως θλιμμένη, απόμακρη.

Μου 'χει μιλήσει ο Σεραφείμ για σας. Ψάχνετε τον Μαΐστορα, γιατί τον ψάχνετε; Για το BioFibra. Γιατί να ξέρει το BioFibra ο Μαΐστορας; Και γιατί ψάχνετε το BioFibra; Δεν ξέρετε ότι αυτό δεν το ψάχνουν;

Μιλούσε σαν να απήγγειλε, μετρώντας τις παύσεις, σαν να διάβαζε ρόλο, το στήθος της ανεβοκατέβαινε, η φωνή έβγαινε από την κοιλιά. Τον διαπερνούσε με το μελί βλέμμα της, ενέπνεε σεβασμό, δεν ήταν μια απλή μαστόρισσα που έφτιαχνε αόρατα τεχνήματα. Είχε καθίσει σε μια στενή καρέκλα, με αέρα πριγκίπισσας, με σταυρωμένες λοξά τις γάμπες, πολύ θηλυκά. Αυτός είχε σταθεί στη μέση του εργαστηρίου, κάτω απ' το φως, σαν να δικαζόταν:

Θα πάρω ό,τι μου δώσετε, ό,τι μου πείτε. Ψάχνω ένα παιδί. Δηλαδή, το ψάχνει η μάνα του. Εφαχνα κι άλλους, τους βρήκα, καμένους, σταγγισμένους από αγάπη, έχοντας λησμονήσει τους δικούς τους, θα 'χει λησμονήσει και το παιδί τη μάνα του; Όλη η έρευνά μου έχει κολλήσει εκεί, όλος ο λογισμός μου έχει κολλήσει εκεί, σε μια γητεία, σε κάτι που τους ρουφάει και τους στραγγίζει, κάτι στη σάρκα τους, κατάσαρκα... Ο Μαΐστορας ίσως ξέρει αυτό που μου φεύγει... Ο,τι μου πείτε εσείς, ό,τι θέλετε, ασφαλώς δεν είμαι σε θέση να πιέσω κανέναν...

Σηκώθηκε. Εδειξε την κορμοστασιά της. Εβαλε τα χέρια της αντικριστά στα μανίκια της ζακέτας, έγειρε το κεφάλι, τα κυματιστά μαλλιά της έπεσαν μπροστά. Τον ατένισε βαθιά, ένωσε να βλέπει τη ζωή του, ένωσε να του περνάει τη δική της, την απώλεια ενός παιδιού, ένα σώμα που δεν το κοιμότανε άντρας, γέλια σε χοροεσπερίδα, φουστάνι σιφόν, άρωμα γαρδένιας, μια γάτα Βιρμανίας, κλωστές, κλωστές, κλωστές, φιλί με κραγιόν, πόνος στο στέρνο, βάρος στα σπλάχνα, εμποδισμένη ανάσα, ένα νήπιο περπατάει γυμνό, πλημμυρισμένα κανάλια, το λευκό στήθος της μητέρας, βροχερή πόλη, φουρτουνιασμένα νησιά.

Τα μάγουλά του έκαψαν: *Flow my tears, the policeman said* — πάλι, μετά από πόσα χρόνια;

Του γύρισε την πλάτη, είχε κυρτώσει, ζάρωνε. Μπορεί να ρίγησε, να τινάχτηκε η κοιλιά της. Ανακάτεψε ένα συρτάρι. Στράφηκε, τον πλησίασε, τα μάτια της είχαν βασιλέψει, το πρόσωπο της είχε φέξει, ήταν γλυκιά, σαν μαντόνα, τον άγγιξε και μύριζε γαρδένια. Του έβαλε στο χέρι ένα ασημένιο σταυρουδάκι περασμένο σε γαλάζια κορδελίτσα, το χέρι της ήταν ζεστό και λίγο τραχύ, δυνατό. Να προσέχεις, ψιθύρισε, να προσέχεις Σίμο, και να θυμάσαι, να θυμάσαι, να θυμάσαι πάντα αυτούς π' αγάπησες... Στην οδό Νικίου 12, στο δώμα, βράδυ, να μη σε δει κανένας να μπαίνεις. Να θυμάσαι...

Τον πήγε σπρωχτά ως την πόρτα, τον αποχαιρέτισε με απαλό φιλί στο αρμυρό μάγουλο.

Μια αύρα γαρδένιας κι ένα φιλί τον τύλιγαν καθώς προσπερνούσε αλλοπαρμένος το πλήθος της Πατησίων. Κοίταξε το Zenith: είχε μείνει σχεδόν μια ώρα, του φάνηκαν σαν πέντε λεπτά.

Πότε θα 'ρθει το βράδυ;

Η αγάπη είναι ο γνόφος

Περίμενε να κλείσουν όλα τα μικρομάγαζα, τα φώτα αραίωσαν, σήκωσε τον γιακά της καμπαρντίνας και πέρασε στη σκιά. Ανέβηκε δύο ορόφους με τα πόδια για να φτάσει το δώμα του Μαΐστορα στον 12ο όροφο, μια γερακοφωλιά τριγυρισμένη κάγκελα τιτανίου και αισθητήρες υπερύθρων. Η θωρακισμένη πόρτα ήταν μισάνοιχτη, την έσπρωξε διστακτικά.

Ελα Σίμο! Ελα! Ενα απλόχωρο χαμηλοτάβανο ατελιέ, γεμάτο πατρόν και σχέδια στους τοίχους, ένα μακρύς πάγκος με απλωμένα υφάσματα, ένα τραπέζι με βιβλία και γλάστρες μπονζάι, δυο γάτες Βιρμανίας τον εξέταζαν καχύποπτα απ' το τραπέζι. Ολα καλαισθητα, σιαγμένα από χέρι γυναίκας, με φροντίδα. Ο Μαΐστορας Γαβριήλ κάπνιζε τσιγάρο σε καλαμμένα πίπα, ο καπνός ανακατευόταν στα άσπρα κουρεμένα γένια και στο διάφανο δέρμα, τα θολογάλανα μάτια του τρεμόπαιζαν δεξιά-αριστερά, μάτια τυφλού. Ελα κάθισε κοντά μου, σερβιρίσου τσάι, έκανε μια πλατιά χειρονομία. Οι γάτες πήδησαν απ' το τραπέζι και τρίφτηκαν στα πόδια του γέρου, ύστερα αποσύρθηκαν στο βάθος.

Η Κωνσταντίνα μου είπε ότι είσαι καλό παιδί, ότι θυμάσαι, ότι κλαις... Εχει διόραση η Κωνσταντίνα. Ελα πιο κοντά, δώσ' μου τα χέρια σου.

Το δέρμα του γέρου ήταν σαν χαρτί, γλιαρό και στεγνό, τα δάχτυλα του λεπτά και ευκίνητα. Ψαχούλεψε το ρολόι, το έφερε στ' αυτί του, φωτίστηκε το πρόσωπό του: Α, Zenith! El Primero! Γέλασε πνιχτά τελειώνοντας με βήχα. Εβαλες τσάι; Εβαλε.

Τι γυρεύεις; Την αλήθεια. Α, ναι, την αλήθεια...! Τι εστίς αλήθεια; Και τούτο ειπών πάλιν εξήλθεν προς τους Ιουδαίους και λέγει αυτοίς εγώ ουδεμίαν ευρίσκω εν αυτώ αιτίαν...

Σιωπή. Κάπνιζαν αμίλητοι κι έπιναν Darjeeling. Από το βάθος, ακουγόταν το γουργουρητό των γάτων κι ένα ρολόι, στο τραπέζι άκουγε σχεδόν τους 36.000 ημιπαλμούς του El Primero. Ενωσε ότι όλο αυτό το είχε ξαναζήσει, τα ήξερε

όλα, τα τσιγάρα, το τσάι στα φίνα φλυτζάνια Hutschenreuther, τους γάτους Βιρμανίας, τα πατρόν και τις ρίγες στους τοίχους, τα βιβλία. Τα βιβλία: στο τραπέζι ήταν στοιβαγμένα οι Εννεάδες του Πλωτίνου, η Σκόρπια Δύναμη, το Μέντιουμ, η Μυστική Θεολογία του Διονυσίου Αρεοπαγίτου, το Ubik, τέτοια, ίδια, όπως στο δικό του τραπέζι, μόνο πιο τακτοποιημένα.

Να θυμάσαι... Να θυμάσαι... Η αγάπη είναι ο γνόφος... Όταν μεν περί της ουσίας η ζήτησις η, καιρός του σιγάν, λέει ο Γρηγόριος Νύσσης...

Μες στη σιωπή, διάβαζε τη σκέψη του Μαϊστορα, τον ξεφύλλιζε σαν βιβλίο, αφομοίωνε βιβλία, όλα τα βιβλία του τραπεζιού, όλα όσα είχαν αγγίξει ποτέ τα χέρια του· κολυμπούσε στο φως.

Δεν ήξερε πόσες ώρες πέρασαν, πόσες μέρες, πόσα βιβλία ρούφηξε. Επανήλθε με ένα βήξιμο, κοίταξε το ρολόι του, ούτε πέντε λεπτά.

Όλα όσα έχεις σκεφτεί είναι σωστά. Το BioFibra ποτίζει τη σάρκα, τη μεθάει και την αλλάζει, στραγγίζει τον ξενιστή από τη μνήμη, τη συναισθηματική μνήμη, ο άνθρωπος γίνεται το ρούχο του, ένα έξυπνο ρούχο, αναισθητο ρούχο. Εξεδυσάμην τον χιτώνα μου· πώς ενδύσομαι αυτόν; Η BioFibra αλλάζει τους ψυχικούς χιτώνες, σπείρει τον πλανήτη με αμνήμονα πλάσματα, κυβερνά με τη λησμονιά. Γι' αυτό είμαστε παράνομοι, εμείς, εσύ, οι λιγροστοί που θυμούνται, που διαβάζουν το παρόν στο παρελθόν, είμαστε αρχαιολόγοι του μέλλοντος, παιδί μου, ανεπιθύμητοι, δυσάρεστοι, περιττοί... Επικίνδυνοι.

Δεν ήξερε αν άκουγε τον Γαβριήλ ή αν τον διάβαζε όπως τα βιβλία νωρίτερα. Πάντως καταλάβαινε. Όλα είχαν σχήμα τώρα.

Το παιδί πλησίασε την αλήθεια. Πήγαινε στην οδό Λαβδακιδών, στον Κολωνό. Εκεί θα το βρεις. Δώσ' το στη μάνα του. Πήγαινε. Κι όχι μόνο να θυμάσαι. Μα ν' αγαπάς τα παρόντα, ν' αγαπάς τα μέλλοντα, ό,τι λαχαίνει στο διάβα σου, η μνήμη βυζαίνει το παρόν, αφουγκράσου τις συναντήσεις, μοίραζε τη θέρμη σου, σκόρπα τη δύναμή σου...

Οι γάτες είχαν ανέβει πάλι στο τραπέζι και τον κοιτούσαν ενοχλημένες. Σηκώθηκε. Ο γέρος ήταν ακίνητος, μόλις ανέπνεε. Τα τσιγάρα είχαν σβήσει.

Βγήκε στην ταράτσα, ήταν πανσέληνος με συννεφιά.

Γυναίκα-ελπίδα

Λαβδακιδών, στον Κολωνό, θα σε βρώ εγώ, πήγαινε εκεί, τώρα! Η Ελπίδα δεν κοιμόταν, η Ελπίδα δεν έδειξε πανικό, μόνο λαχτάρα, και τον είπε "παιδί μου".

Στο 12 σταμάτησε το ταξί. Ήταν μια μεγάλη λαϊκή πολυκατοικία, με φθαρμένη πρόσοψη, με φώτα αναμμένα εδώ κι εκεί. Ένα τηλεμήνυμα του έδωσε αριθμό και διαμέρισμα. Περίμενε την Ελπίδα. Ήταν ήρεμος.

Ήταν κι αυτή ήρεμη. Ανέβηκαν στον 12ο όροφο, παραβίασε τη φτηνόπορτα, το βρήκαν στο βρώμικο σαλόνι, με γένια, άλουστο, γυμνό, να βλέπει κινούμενα σχέδια. Τους κοίταξε χωρίς έκπληξη, με συγκατάβαση, με θλίψη. Την άφησε να τον αγκαλιάσει, να τον πνίξει στα φιλιά, υπομονετικά, τα χέρια του αιωρήθηκαν αμήχανα κι έπειτα την άγγιξαν προσεκτικά, σαν να ήταν εύθραυστη. Ήταν εύθραυστη.

Θυμάται αγνά ποια είμαι, είσαι η Ελπίδα Παλιεράκη απ' το Μοντεβιδέο, μού λέει, αλλά σαν να μη νιώθει τι του είμαι... Κόμπιασε. Οτι είμαι η μάνα του... Θυμάται τη διατριβή του, τις μουσικές και τα παραθέματα απέξω, δεν θυμάται τι είμαι... Θα θυμηθεί, σου το 'πε ο Μάεστρο Γαβριήλ, με την αγάπη μου θα θυμηθεί. Εχω πολλή αγάπη, Σίμο, για το παιδί, για... Πολλή αγάπη...

Το φως του καταρράκτη Novostar μπαίνει από την μπαλκονόπορτα της σουίτας. Η Ελπίδα κάθεται στον καναπέ, πλάι στον φωτεινό κύκλο του λαμπατέρ, τα χέρια της σταυρωμένα στα γόνατα, σαν κοριτσάκι. Ο Σίμων πίνει Wild Turkey πάνω από τα purple haze και καπνίζει προσεκτικά, η καρδιά του χτυπάει σαν το El Primero, διαβάζει το μυαλό της, ακούει κύμα να βγαίνει από μέσα της.

Λύνει τα χέρια, στον καρπό της κρέμεται μια γαλάζια κορδέλα μ' ένα ασημένιο σταυρουδάκι βαφτιστικό, μαρτυρία επί Κολωνώ. Τα χέρια της ανοίγουν προς τα κάτω, με τις παλάμες μπροστά, μια ικεσία.

Άσε με να σ'αγαπήσω, Σίμο...

Ο νεογοτθικός κύλινδρος καταύγαζε όλη την πόλη, η λεωφόρος του ψιθύριζε:

*Love me, love me, love me, love me, say you do
Let me fly away with you
For my love is like the wind, and wild is the wind
Wild is the wind
Give me more than one caress, satisfy this hungriness
Let the wind blow through your heart
For wild is the wind, wild is the wind*

Αύρα φυσούσε απ' τα νότια.

